

O čarobni laži in resnici gledališča

Kritikov gledališki teden Slovenska praižvedba

Sleparjev v krilih in krst Marlene

V celjskem SLG so za čas vselega pričakovanja pred božičem in novim letom pripravili slovensko praižvedbo preverjene broadwayske komedijske uspešnice sodobnega ameriškega dramatika, skladatelja in režiserja Kena Ludwiga Sleparja v krilu (*Leading Ladies*, 2004).

SLAVKO PEZDIR

V duhovitem in okretnem prevodu Tine Mahkota in ob zanesljivem dramaturškem sodelovanju Tatjane Doma je bistrumno situacijsko, konverzacijsko in značajsko komedijo v enem samem dinamičnem in komedijantsko razigranem in stopnjevanem zamahu postavil na veliki oder režiser Boris Kopal. Ludwigovo duhovito in lahkotno komedijsko poigravanje z razlikami med kulturo starega in novega sveta (Evrope in ZDA), med Shakespearovo klasično omiko in civilizacijsko zarobljenostjo ameriške province, med patriarhalno vzgojo in prvinsko svobodo človeških čutov in čustev, med vkljenjenostjo v določene družbene vloge in zamenljivostjo spolnih in družbenih identitet ..., je režiser postavil na shakespeareo prazno in odprto prizorišče s skrbno izbranimi in funkcionalno večpomenskimi scenskimi prvinami (scenograf je Branko Hojnik), da bi toliko bolj izpostavil ključno in središčno vlogo virtuoznosti igralca komedijanta kot neusahljivega protagonista ter generatorja te komedije in gledališča nasploh. K zgodovinsko ter socialno določeni in slikoviti igri ter burleski preoblačenja in hipnega spreminjanja identitet je pomemben delež prispevala kostumografka Maja Ballund, k univerzalnejšim glasbenim vzdušjem pa skladatelj Bojan Jurjevčič – Jurki.

Med komedijantsko razigranimi ter skrbno domišljenimi in nadzirano odmerjenimi igralskimi stvaritvami (lektorsko jim je pomagal Jože Volk) moramo na prvem mestu omeniti Pio Zemljič v vlogi nadvse prepričljive pristočno naivne lepoticke in neveste ter fanatične ljubiteljice gledališča

Meg. Z neizmernim zaupanjem in nekritično vero v gledališče in njegove protagoniste humoroposmehljivo pooseblja tako rekoč idealnega gledalca, v katerega zavešči lahko čudežno zasveti tudi umet(el)nost dveh provincialnih igralcev-sleparjev. Vselej komedijsko privlačno pretvarjanje iz moških v ženski vlogi in nazaj (za preskok na družbeni lestvici ter željeni skok v zakon) ter humorno posmehljivo oživljanje grenkih usod neuspešnih potujočih podeželskih interpretov Shakespeara sta v razigranem partnerskem tandemu izrisala Andrej Murenc (Leo/Maxine) in Vid Klemenc (Jack/Stephanie). Njihovo nepričakovano (rado)živo in bistrumno bogato »teto« Florence, za katere obljubljeni dediščino se luzerska igralca spustita v svojo najdrznejšo igro v življenju, je razigrano prispevala Anica Kumer. Kontrastni karikaturi dolgočasnega dušnega pastirja Duncana in Meginega ženina ter pohotnega in zajedljivega starkinega zdravnika Myersa sta prispevala Bojan Umek in Igor Žužek, čutno in čustveno neukroččenost najmlajše generacije pa sta utelesila nadvse temperamentna Nina Rakovec kot Audrey in David Čeh kot nekoliko bolj zarobljeni in zavrti Butch.

Kabaret Marlene

Na novem komornem prizorišču Prešernovega gledališča v Kranju (Stolp Škrlovec) so v koprodukciji s Škuc gledališčem in zavodom Imaginarni iz Ljubljane krstno uprizorili slovensko noviteto Nebojše Popa-Tasića Marlene Dietrich. Besedilo Kabaret Marlene je avtor napisal po naročilu za PG Kranj, s koprodukcijo v dramaturgiji Simone Hamer in v režiji Primoža Ekarta pa nas v Kranju spominjajo na dvajsetletnico smrti ene največjih globalnih filmskih in pevskih zvezd 20. stoletja (Marlene Dietrich, 1901–1992).

Dogajanje prvega dela je postavljeno v pevkinino garderobo tik pred njenim zadnjim nastopom (scenografka je Ana Rahela Klopčič), kjer v okruških spominov zaživi del njene nadvse bogate in dinamične biografije, z njimi pa

tudi nekatere ključne zgodovinske postaje na njeni življenjski poti in nekatere pomembne zgodovinske osebnosti minulega stoletja. Zanimivost tega dela je v podvojeni podobi kontroverzne osebnosti z dvema protagonistkama (Darja Reichman in Vesna Pernarčič), ki oživljata notranjo različnost in razdvojenost velike umetnice med ženo in materjo ter drzno grešnico, med disciplinirano in skrbno nadzirano medijsko zvezdo ter notranje osvobojeno humanistko, upornico proti nacizmu, zapovedanim spolnim praksam ter diktaturi paragrafov nad prvinsko govorico človekovega telesa, srca in duše. Njun sogovornik je francosko ugledni in šarmantni pomočnik Bernard (Miha Rodman), mestoma povsem privrženi občudovalec, a mestoma tudi dobrodušno zajedljivi kritični opazovalec. Za kostume, ki oživljajo umetnico, njeno notranjo razdvojenost in njen čas, je suvereno poskrbel Alan Hranitelj.

V drugem delu sledi Marlenin »poslednji pevski nastop« pred belo prosojno zaveso, v katerem Vesna Pernarčič kot suverena in očarljiva interpretka izbranih songov v prevodih Ksenije Vidic in ob klavirski spremljavi Davorja Ercega/Jožija Šaleja očarljivo oživi nepozabne pesmi: Nabrita Lola; Vsa ljubezni se predam; V Berlinu me čaka kovček sna; Spet je pomlad, spet nov poljub; Morda več se ne vrnem domov; Iluzije; Sem le žigolo; Lili Marlen. Čeprav interpretka ne glasovno in ne po načinu interpretacije ne imitira velike pevske in igralske ikone, se ji prepričljivo približa prav v živi in enkratno polnokrvni odrski pojavnosti, ki je, kot govori celotna uprizoritev, edino in najbolj avtentično življenje vsake prave umetnice. Vse, kar pa je za odrom, v umetnikovi zasebnosti, pa je praviloma zapisano pozabi ali mitologiziranju. In najbrž je tako tudi prav.

Page: 15

Reach: 130000

Country: SLOVENIA

Size: 514 cm2

2 / 2

INFO

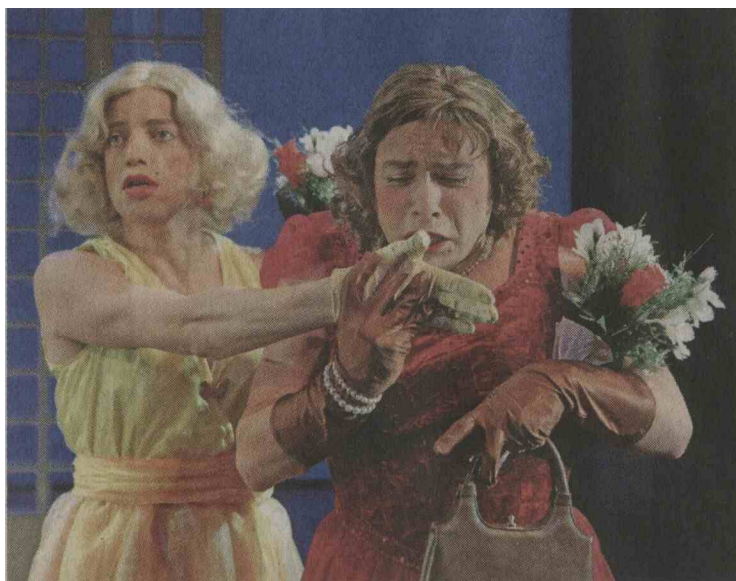
**Ken Ludwig:
Sleparja v krilu**

režija **Boris Kobal**
SLG Celje
premiera 30. 11. 2012

INFO

**Nebojša Pop-Tasić:
Marlene Dietrich**

režija **Primož Ekart**
Stolp Škrlavec Kranj
premiera 1. 12. 2012

Vid Klemenc in Andrej Murenc FOTO UROŠ HOČEVAR

Miha Rodman, Vesna Pernarčič in Darja Reichman FOTO MARE MUTIČ